

KJØBENHAVNS
RAADHUS
BIBLIOTHEK

EXLI BRIS

B e m æ r k n i n g e r

OVER

det Engellske Tog mod Kiøbenhavn,

forvoldet af dets Ministre,

og udført af deres Klientere

udi Aaret 1807.

Skrevet blot for Bønder

af

U. W. Kjøpstorff.

Odense, 1808.

Trykt hos C. Hempel,

(Sælges Kiøbenhavns Brandlidte til Bedste.)

Act of the General Assembly of the State of New York

in relation to the

of the

of the

of the

of the

of the

of the

of the

of the

of the

of the

of the

of the

of the

of the

of the

Hs. Majestæt Kong Georg 3die
fornærmet.

En bekjendt god Herre. Den fortreffeligste
Huusfader, og vel den gudfrygtigste Regent
paa Jorden. Dette haver han myeligen beviist
ved sin Standhastighed, som er bekjendt,
thi da de katholske Irændere ansøgte om
nogle Privilegier, der nærmede sig Protestan-
ternes, og samtlige Ministre interesserede sig i
Faveur af dem (man seer letteligen deres politiske
Aarsager, i det de staae Folket til Ansvar for
alle af dem understrevne Handlinger, og den
Frygt, at Irland tidlig eller sildig river sig
løs fra det Storbrittaniske Monarkie: saa
blev deres Ansvar stort), blev Kongen sin

Overbewisning troe, og da Minister-Saantylke er efter Constitutionen nødvendig, affadte han dem alle og valgte de nu værende, der som seenerne beviist ikke frygte for Ansvar! — Det er derfor aabenbart, at den Monark, som antager sig Guds Sag endog til Punctiller, umuelig kan have mindste Deel eller Lod udi denne Nord- og Kant-Expedition imod hans fredelige Allieredes Hovedstad Kjøbenhavn; thi om han endog skulde have sanctioneret den, saa grunder samme sig allene paa Ministrenes usande Opgivende: at ellers en anden Magt vilde gjøre det. Det er derfor allene de nu værende Ministre, som skal staae Gud, Os, og den Engelske Nation til Ansvar for alt, hvad skeet er, hvis Grusomheder ogsaa for en Deel er beskrevet udi The independent Whig af 4 October s. A.

Den Engelske Nation fornærmet.

Mange Tusinde have været i Britternes Lande og maac sande, at de i samme have funden mange store, retskafne, rebelige Mænd i alle Stander, og noksom berømte overalt i Verden for deres lærde Skrifter.

Vær da Nationen lide paa Reputation, fordi deres nu værende Ministre i Pluralitet ere usle og elendige Mennesker?

Folket og dets Repræsentanter, Underhuset, vidste intet om Toget; de spørge der om den 31 Julii sidstleden, og Lord Castle-reagh svarer: „that those, who were the objects of their expeditions, would only hear of the preparations, when they felt the bl w.“*)

Dette Castlereagh's skidne Svar beviser noksom, at han er en med af Hovedforbryderne.

---

*) „At de, som vare Gjenstanden for denne Expedition, vilde først faac deng Udrustning at høre, naar Slaget ramte dem.“

Taleren lever vel ikkunns kort, men Talen er uforglemmelig. Simidlertid forvoldte denne Laushed megen Ulykke for begge Nationer, og fortrydes for sildig af Ministrene. S modsaadt Fald havde Parlamentet vist gjort det Hele til intet ved Subsidiernes Nægtelse til et saa ugudeligt Tog, hvorved Nationen høiligen fornærmedes, Millioner Udgiwt forvoldtes, og Euden er ikke endda.

Algirerne fornærmet,
ved det man ubi alle offentlige Blade ligner dem ved Engellænderne efter Toget mod Kjøbenhavn.

Hvad berettiger os dertil? Hvad have de gjort mod os og andre Nationer? Naar overrumplede de Nogen paa en saa skjændig Maade?*) Sandt! at de undertiden bryde

---

*) I det mindste skulle de først nylig have lært dette af de Engelske selv, imod Nordamerikanerne.

Freden og deklarerer Krig, som oftest for Præ-
senternes Udeblivelse. De begynde ikke strax
med Fjendtlighederne, tværtimod lade de en
allene vore Skibe gaae i Eoer, men endog
lade dem, som ligge i deres Havne, gaae
ubehindret ud i 40 Dage efter Brudet. Er
der da mindst Lighed imellem disse toende
Nationer?

Congreve fornærmet,
naar han skandaliseres som Opfinder af de nye
ædelæggende Brand-Nedskaber.

Aldrig kunde han tænke paa Benner og
Allierede, da han spekulerede paa dem, eller
at samme nogenstunde skulde kunne blive brugt
mod dem. Ney, denne Infamie hvieler allene
paa Ministrene. Tværtimod vilde det have
bestjæmmet ham, hvis de vare befundne uvirt-
somme!

Hvorvidt ellers denne Opfindelse erkjendes som tilladelig mellem krigførende Magter, det overlades til Andres Bedømmelse. — Det eneste Raad derimod var (til et bedre udfindes) at naar de komme igjen for nogen dansk Bys eller Stad, man da til Introduction lod Catchart, eller den der kommer i hans Sted, vide: „at hvis de betjente dem af Mordbrænder=Kedstaber, saa i Tilfælde vi seirede og fik fat paa alle eller nogle af dem, de da skulde straffes og behandles som Mordbrændere efter vore Love (forstaaer sig, saalænge vi vedblive allene at bruge de hidtil antagne Krigs=Vaaben).

Alle Krige ere dog ey andet end halv Barbarie, saa lad det, paa Engellsk Regning, blive complet.

Et andet Spørgsmaal er, om Opfindelsen er skadelig eller gavnlig for Engelland selv? — Det maae de selv betænke og bedømme. —

I Kjøbenhavn har man seet, følt og undersegt dem, saa de komme nu til alle deres Fienders Kundskab.

For saa har siden tvivlede man næsten ikke mere om fiendtlig Landgang i Engellands; maaskee opgik mange Ent fra veltraenkende Danke og Nerste, for at London ikke maatte blive til en Steenhob.

Endog nu, da alle ere opbragte til Forbittrelse og ey tilfredsstilles, forend Hævn og Erstatning for al Tab og Skade er givet, gaacr den dog aldrig saa vidt hos nogen Hetsstaffen, at man kunde ønske, at see London undergaae samme Skæbne ved dens Fiender som Kjøbenhavn ved deres Venner, der gjør det Passerede tidobbelt bittert.

Francis Jackson fornermes
naar man ikke kalder ham en Helt!

Denne Dumdriftige havde den Forvovenhed,
at turde sige til en stor Fyrste og Feldtherre
i hans Hovedquarteer, omgiven af sin Arme:
„Eders Flaade m. m.“

Jeg kjender lidet til Mod og Forvovenhed
mod en Sjende, men ikke det mindste til det-
te Slags.

Om denne Ustling vil jeg derfor ifkun blot
sige: at han er kommen hjem og indgif til
dem ham udsendte.

Han vil derforfe deeltage i Udsendernes
Skjæbne og kan kun døe een Død.

Admiral Gambier og General
Cathcart fornærmede

naar man badler Dem for, at De ville paatage,
og ikke frabede sig Udførelsen af denne Expedition.

Viſt nok have de haſt forſeglede Ordre,
der ey maatte aabnes før paa en vis Høy-
de, og derved forſiddig til Frabedelse. Og
iſær denne urofftelige Exning, at ingen Of-
ficer, maae politicere, men blindt hen gjøre
det befalede; ſtilmed kunde de ikke vide om de-
res Ministerium ikke havde Beviiſer i Hænde,
om Danmarks paalejede Troeløſhed imod det
Brittiſke Monarkie.

Hadde de udført deres Ordre i bogſtavelig
Forſtand, ikke gjort den værre, men ubviſt
Omhed, Medynk og Medlidenehed i et og Alt
uden for Ordren; ſaa fortjente de endog der-
for de Danſkes Ugtelſe.

Kapitain Dunbar fornærmet,
naar man berømte ham for Taknemmelighed.

Denne Herre kom med sit Skib *Alstrea*,
stødte paa Anholdt, kastede Kanoner overbord,
kom af, seylede og ved Pompning naaede
Kjøbenhavn, men saa ramponeret, at Skibet
ikke kunde udholde Kjøthaling; et under Re-
paration i Dokken liggende Linieskib maatte
ud og *Alstrea* ind i samme, Dunbar til-
lædt at søge i alle Magasinerne, for at er-
holde alt fornødent i Hast færdig, og affey-
lede.

Ved Danst overordentlig Hjælp ræddedes
da *Alstrea* og maaskee Dunbar i hans Char-
ge tillige.

Denne Ven af *Wopham* vidste og paa-
viiste hvor alting laae.

Jeg troer at Skildrere mangle den Kunst,
at male noget, som exprimerer Taknemme-
lighed.

I saa Fald nu udfunden: Man male blot Dunbars Physiognomie.

Kan Francis Jackson faae hans Kammerat Popham ind i Ministeriumet, saa har og Dunbar Haab, ved Pophams Hjælp at komme i samme, for at faae det nu værende Ministerium fuldtalig af Tens-tænkende; dog med Undtagelse af den eller dem, der maatte have voteret imod Toget.

Home Popham

Denne overalt noksom bekjendte Mand i alle Lande, og især i Engelland, kan ikke fornærmes, om man end sagde det Værste om ham, som kan tænkes.

Om ham, hvis Bedrifter ere for mange, siges blot her, at han er et værdigt Subject til Udførelsen af nu værende Minister Expeditioner.

I Kjøbenhavn er kun en Stemme om, at General Beresford ikke er bedre end Popham, og hvis Admiral Gambier ikke nu og da havde holdt dem i Tøysen, vilde deres Ryggeløshed om mueligt være gaaet endnu videre.

Highway = Mændene fornærmede naar man ligner dem med de nu værende Engelske Ministre, endkjendt fuldkommen lige i mange Henseender, begge stærke og røve Venner og Fiender.

I Underfundighed og Lumsthed ogsaa lige, ved det de vel ikke kan nægte, at de ogsaa har stiaalen og røvet i deres Venners Huuse, samt at de dertil vælge den Tid, naar de vide at Manden med hans Folk ere ude. I alt dette med mere ere de unægtelig lige; men til i Dag haver jeg aldrig læst eller hørt, at de have dræbt, eller forvoldet dræbt diens de Ven. Og i saa Fald en betydelig Forskjel imellem disse og nuværende Ministre!

Kunde den danske Regjering have Mistanke om, at noget Tog var i Gjerde imod Danmark?

Nej! Parlamentet vidste det ikke engang. Engellands nærliggende Fjender vidste det ey heller, i anden Fald var det deres Interesse at advare Os derom.

Hadde man i Engelland havt Beviisligheder for, at en anden Magt vilde raane vor Flaade og tvinge os til Krig, saa havde de vist ikke glemt at producere samme for vort Kabinet, derved havde Engelland havt dette Tvilling-Nige med Liv og Sjæl. Vore Officerer med Matroser og Soldater, ja heele Nationens Mod og Styrke ibegreben, udgjør vist ti Gange Flaadens Værdie.

Det Engelske Ministerium maae være ganske ukyndigt om Danmarks Forsatning, og synes, som om de endog have tabt Deres Hukommelse, ved ikke at erindre, at Danmark, for ikke at blive indviklet i Krig, me-

dicerte en Baaben = Stilsstand udi Closter Se-
ver udi Syvaars = Krigen og derved reddede
den Hannoverſke Armee fra at drukne i Elven.

Er noget Cabinet uvidende om, hvad Of-
fere der er gjort for at Danmark ſkulde deels-
tage i Krigen? tilhobe afſlagne! Ere de
Erubler ikke i frijt Minde, ſom af forſkjels-
lige Magter blev gjort i ſamme Henſeende?

Man erindre ſig afgangne Grev Andreas
P e t r u s B e r n ſ t o r f f s ſjonne Svac
eſter hans Konges Befaling, der endog i det
Engeliſke Parlement er omtalt ſom et Me-
ſterſtykke, værdig til Opbevaring i alle Ca-
binetter.

Den danſke Regjering har beviift, at den
hverken onſter eller modtager en Quadratalens
Land til Forſtorrelſe; men vil ey heller afſtaae
det allermindſte.

For det forſte agter, ærer og elſker det
Danſke Folk deres Konge og hans Huus, og for

det sidste sværge hver Dan og Normand, at vi med Liv, Blod og Formue vil staae Regeringen bie.

Toget mod Kjøbenhavn kan da ikke være grundet paa andet, end enten en Minister-Drøm eller ugrundet Mistanke, at en anden Nation vilde stjæle vores Flaade, der endog, om det var sandt, ikke kunde berettige Dem til at gjøre det. Ney! ligesaa lidet som om nogen røvede sin Ben paa Landevejen, fordi han vidste, at der var en anden Highwaymand i Nærheden, der ellers vilde gjøre det.

Hvad Begreb gjøre de Engelske Ministre sig om Danmark og Norge? Her troer Folket, at om endog alle gjorde Fred med Engelland, bør Danmark dog ikke, førend fuldstændig Erstatning er givet for det Passerede.

Sandt! de toge Kjøbenhavn blot ved Overtumpling; kun tvende danske Regimenter i

Garnison, det 3die var meest af fremmed Hvarving, blandt disse sidste vare saa mange mistenkkelige, som maatte paapasses; af samme deserterede en Deel, nogle af dem bleve paagrebne og hangt for Engelsk Regning.

Glaaden var utiltallet, Matroserne ikke indkaldet, den største Deel af den danske Armeé i Holsteen, den norske Armeé hjemme.

Kort! havde man vidst af Expeditionen, skulde tredobbelt fjendtlig Magt ikke kunne have taget Kjøbenhavn. Norge kan neppe crosses af nogen; der er over hundrede høie Fjelde og derved Meyene ufremkommelige. Drengene paa 10 Aar flyde Jyden i Lusten og Sjenden ud fra Fjeldhøitene. Skæløberne ere farlige om Vinteren. Eløene løbe med Rapiditet m. m.

Veed man ikke i Engelland, at den Sydste Kyst er farlig; derfor søge alle Linderøsnæs og gaae langs Norske Ballen til Glasgen. Bekjendt, at der ikke findes noget Land

i Berden, hvor der er Havn ved Havn som paa Norges Kyst, og ingenstæds bedre Lootser, der gjør at Østersøen kan besejles Vinter og Sommer, naar Iis ey forbyder det. Hvor farligt var det ikke for den Engelske Flaade, at gaae hjem med Rovet paa saa sildig Aarstid; en ivær Storm kunde have hævet Danmark paa gyseligste Maade. Kort sagt! Vinter, For- og Esteraar, bør ingen begjere af nogen Seemand, som ey tør gaae ind i Norst Havn, at beseile Østersøen.

Enhver See-Kriger veed, at Orlogsskibe ikke kan staae sig imod et proportioneret Antal Kanonbaade og Skytpramme. En maandelig Artillerist træffer næsten hver Gang et stort Skib, den bedste Artillerist sælden de smaae og lave Fartøier, og naar det skeer, kund med liden Virkning m. m. Derfor frøgter man i Engelland ikke uden Grund for fiendtlig Landgang. Mod Kasterker og Klipper trække Skibe ogsaa det korteste.

Den forbovne Admiral Nelson, liig vore
 res Lordenskiold, angreeb den 2den April
 1801 som en Løve med kostbare Orlog=Skibe,
 tæt Fægtning i 3½ Time, og sloges mod
 vore raadne og kasseerte Blot=Skibe af ingen
 Bærdie. Meget Blod udøstes paa begge
 Sider; derfor kalde vi ham her en meget for-
 boven og hjæl, men ingen viis Mand. Ad-
 miral Gambier var langt klogere ndi sidste
 OVERRUMPLING, ved det han ikkum angreeb vo-
 res Kanonbaade og Skytpramme med sine
 mindre Fartøier, som dog hver Gang med
 Skamme bleve tilbageflagne.

Kjøbenhavn blev ikke bestudt til Bredche og
 derpaa følgende Storm, men blot til Ode-
 læggelse ved Brand.

Var store Velt ikke strax bleven spærret,
 der forhindrede 30000 Mand at komme o-
 ver til Sjælland, saa kunde man have undt
 Cathcart at lande, ser aldrig at komme
 ombord igjen, at sige saalænge de ikke have

udfundet at opbrænde ey Armee i Marken. Cathcart maae derfor have begaaet en utilgivelig Skrivseyl, naar han i sin Rapport siger, at han ved Guds Forsyn haver myrdet, brændt og ranet i Kjøbenhavn, istædet for ved Beltets Spærring.

Unægtelig har det Engelske Overtagelse gjort os ubodelig Skade, her menes ikke saa meget det Livløse, men det der af dem blev gjort Livløst, thi Skibe, Materialier, samt det Odelagte, kan erstattes, men de Myrdede kan ey bringes til Live igjen, Krolinger ey faae deres Førlighed, Børn faae ikke Forældre og disse ikke deres Børn igjen.

Hele Twilling-Riget's Beboere ere gjorte dobbelt uheldige, siden Almuen ikke kjender Krisgen og dens Byrder, under vores fredelige Regjering. Den store Hob, der tilforn pleiede deres Agre i stille Noe, møder man nu overalt bevæbnet; fort, det Hele er trykkende for omtrent tre Millioner Mennesker, der ey kan

bebrydes andet, end at de maaskee (ja vist nok) ikke have lovet, takket og priset Forsynet for nydte fortrinlige Lykfalligheder.

O For! din Død

forvoldte Engellands Ulykke og afbrød Dannemarks Lykke!

Er en Regent stor, fordi han seyrer og forøger Grændserne paa andre Rigers Bekostning? Nej! kun den Fredelige, og Noisomme, der regjerer sit Folk med Wiisdom og Retfærdighed.

Navigationens=Acten i Engelland betyder intet, thi naar alle øvrige Magter ligeledes gjøre en Navigationens=Acte mod Engelland; saa bortfalder deres Fordeel ved samme. Senere have de tilegnet sig den Tittel af Oceanets Beherskere (et Orientalisk Udtryk), uden at være kjendt for saadant af nogen, end ikke

af en Hansestad; dog synes det som om de troe det selv, altsaa latterligt. Lvertimod bliver vel enhver Magt ved den Sætning: at frit Skib gjør frit Gods.

Engellands fortrinlige Magt bestaaer i Træe som raadner; Europas Situation, og dette Riges inod samme, have ganske forandret sig. Deres nu store Flaade kan de ikke vedligeholde, men vil aftage i samme Forhold, som Tasilands-Flaaderne vilte tiltage.

I Narhundrede have Engellændernes Speculationer allene gaact ud paa Erobringer, at drage al Handel til sig og forstyrre, om en ganske tilintetgjøre alle øvrige Magters Handel, ved deres Kaperes Dpbringelser og Røverier, og derved naact deres høieste Epidse.

Historien lærer, at alle stolte og erobringssyge Regjeringer igjen falde og kan ey staae i mange Generationer. Det bevises en allene

med de fire Monarkiers Tilintetgjørelse, men endog med os Danske selv. Saa længe vi vare Høvere erobrede vi en stor Deel af Europa; — sandt! det kostede Blod, og mere siden for at blive af igjen med det Erobrede.

Vare vi i al den Tid lykkelige? Nej ikke lykkelige, førend vi bleve mindre og fik de ligesom af Naturen bestemte Grændser. — Gid de vedblive til Verden falder!! —

Det var de Romerske Keysere paalagt, endog ubi Titulen, at forstørre det Lydske Rige, og saaledes vil det sandsynligen gaae med alle Riger paa Jorden, som ere eller blive for store; vijt nok staaer Engelland for Louren.

Det synes som det Engelske Ministerium har været slaget med Blindhed i rum Tid. Det vigtigste af Europas Skjebne stod paa Vægtstaaen i Polen. At redde Konge-

berg og gjere Udslaget af Bataillen ved Fried-
land, burde have været det Vigtigt, her
burde vel Engelland haveilet hen med al sin
Landmagt.

Paa en Tid da ingen Landgang af deres
Sjender kunde gjøres eller frygtes, sende de
deres Tropper paa Erobrings-Tog til Eghyp-
ten og Sydamerika (der begge faldt ud til
Spanere) og lod deres Allierede i Stikken. —
Ulykkelige Erobrings-Land, som vil staae dem
dyrt! — (ligesom 4 Skilling Dansk i Told
af et Pund Thee skidte dem ved Nordame-
rika) — Det synes endog, at de ikke stjerte
meget om, at vove deres Tropper mod enten
Franske eller Danske, derfor præfererede de
Spærringen af Sjælland med deres mægtige
Flaade. Det at agte paa Mose Bud, er
for dem en Daarlighed.

Det syvende Bud:
„Du skal ikke stjæle!“ er det eneste Bud,
som (til Forundring) er repeteret, nemlig i

det gde: „Du skal ikke begjære din Næstes Huus.“ Men da Skib er Sømands Huus, saa er dette tilforn ufattelige nu ophyst: at det er de Engelse meent, og derfor de nu værende Ministre — Guds Buds modtvillige Dvertrædere.

Skulde man ikke ogsaa i Nabenbaringen finde, at dette Nige enten skal blive mindre eller reent adspaltet? Her er det anvendeligt at tilføie:

„O! at du vidste hvad der tjener til din Fred.“

Haver Danmark virkelig Krig med England, eller er det allene et Lyve-Tog mod Kjøbenhavn og en Minister-Ruptur, som Danmark maa bævne?

I begge Tilfælde kan ingen Capture være gjeldende førend Kjøbenhavns Kapitulations Udlob, da privat Eyendom var uden Undtagelse sikket, ey heller saalænge Engelse Ski-

be klarerede i Sundet, som i Fredstider, uden at beskydes fra Kronborg; — Og som en sikker Følge, burde derfor vist tilbagegives alle i de Britiske Havne liggende og til den Tid opbragte Danske og Norske Skibe, og det skænnet mere, som man i Danmark haver fundet det retfærdigt, at give tvende Engelske tagne Brigger tilbage, fordi de vare opbragte førend Kiøbenhavns Kapitulation var udløben.

I anden Tald blev den sidste Fornærmelse ligesaa stor som den første.

De Engelske Kaperes fornemteste Leve-Brod bestaaer derudi, at de opbringe næsten alle neutrale Skibe, som de møde i Søen, til Undersøgelse; omfider erholdes Frifindelses Dom (sjelden en Dagatel-Erstatning). I begge Tilfælde declarerer Kaperen Appæl, hvis den Opbragte ikke vil betale ham en Sum Penge, der gives, for en at ligge nok et Mars Tid, til Bedærv for Skib og Ladning.

Skulde disse uskyldige Skibe, der paa Rø-
vermaade ere komne ind og ligge i de Brit-
tiske Havne, og der kunde have naaet deres Be-
stemmelse saavel førend Bombardementet som
Kapitulationens Udløb, kunne blive condem-
nerede; saa blev dette det skammeligste Rov,
som kan tænkes, især, da det modsatte som
meldt, er tilstaaet fra dansk Side.

Da der er udkommen i Trykken alt det
Ekrækkelige, der er forefalden ved dette Tog,
saa vil jeg blot her berøre i Korthed lidet af
det meest Paafaldende.

Langt uden for Kjøbenhavns Volde ligger
St. Hans Hospital, en Stiftelse af private
Folk, helliget til Opbevaring og Pleje for
Bauvittige og gale Mennesker af begge Kjon.

Disse uble Mennesker og deres Bygning
laae Mordbrændernes Plan i Bøjen, derfor
lod Cathcart dem flytte hen i en Kirke og
indelukke i samme, hvor de sultede og tørste-
de over 24 Timer. Disse bleve dog ikke

dræbte, endssjoudt de Halvgale af dem lyst alle de Forbandelser der kan tænkes over deres Noeligheds = Forstyrre tilligemed den hele Engellske Nation, fra den første til den sidste. Hospitalet selv blev røvet og plyndret især for Lagner og Madrasser. Jeg tilstaaer, at jeg i mange Lande har været inde i deres Huse for Affindige, men hver Gang paakom mig en saadan Gysen, at jeg næsten glemte alt hvad jeg saae, kun dette forbliver levende i mit Minde: at jeg saae Mennesket saa dybt nedværdiget under det umælende Dyr. Disse have da lidt og smægtende følt Hunger, Tørst og Mangel paa Meye, samt bleven frarøvet det til Nattehvile og Nøculighed saa høyst fornødne. Hvis Cathcart ikke selv var gal, da han forvoldte dette, saa kunde man ønske, at han maatte blive det for fireogtyve Timer, blot for at saae Kundskab om, hvorledes disse Mennesker ved slig Behandling maae være tilmode.

I Anledning af det Rygte, at man i England indsamlede Penge ved Subskription

for de ved Bombardementet brandtode og ruinerede Familier, skriver vores lærde Udgiver af Danske Tilskuer meget rigtig, at det blev en Skændsel at modtage Engelsk Mission.

Tanken er skøn og maac finde Bisfald af enhver sand Dansk.

Stadsfæstes Rygtet, saa bliver det dog stedse et indlysende Beviis for, at der i Engelland ogsaa findes medlidende folsomme og godgjørende Mennester, der fortjene vores fuldkomneste Agtelse for det Tiltænkte.

Skulde derfor en saadan Gave blive remitteret, saa kunde og burde den dog (efter min Formening) med Taksigelse modtages, for ikke at blive anstødelig mod Giverne, der ey har fortjent Haan, men modtages og afgives til fornemmede St. Hans Hospital (hvis Tab er beregnet til omtrent 40,000Rd.), hvorved Giverens Billie ey blev svækket, ligesaaalidet som

Modtagernes Delicatesse fornærmet, da hine
 Usle desværre ikke kjende noget saadant.

Rygtet siger: at man kan forvente et Kob-
 ber, der repræsenterer det omvæltede Linieskib,
 paa hvilket sees Dunbar, der med en Sins-
 ger peger paa Skibet. Popham trækker i
 et Reeb og tilligemed andre Heste bringer Skis-
 bet i Fald. Paa Altanen staaer Gambier
 og Cathcart som Tilskuere af denne Tragedie.
 De have accompagneret i et Hur-
 ra-Kaab eller Hattesving med. Pøbelen vides
 ikke; blot at indvillige og see derpaa, ued-
 værdiger noksom enhver Officer fra den Point
 d' honneur, der i alle andre Lande udgjør
 deres halve Levebrød, hvor der ikke faaes be-
 tydelige Priispenge.

Man tillægge her alt det øvrige forsættlig
 spolerede af det de ikke kunde søre bert med,
 saasom at oversauge et Linieskib i Dokken med
 mere, som den sorteste Dandskab i største For-
 bittelse allene kunde udfinde imod sine dø-
 deligste Sjender.

Dette Skændige imod en Nation, der ikke
 i mindste Maade havde fornærmet dem, et
 Forhold saa stridig til deres egen Proclama-
 tion til Sjællands Beboere, at de vare hid-
 sendte som Venner (Slaadens Naa til vo-
 res ubegribelige Bedste allene undtagen!) dette
 Skændige, som maae choqvare alle Folke=Slæg-
 ter paa Jorden, som faae Kundskab herom,
 ja dersom deres fordømmelige Minister=Hand-
 ling, som har forvoldet samme, ikke deteste-
 res af den heele Engellske Nation selv saale-
 des, at denne tilforn respectable Nation paa-
 staaer i lige høy Grad med Danmark, sine
 Ministre affraffet efter Lovens yderste Stræng-
 hed: — saa deeltage de i Skjændselen.

Om de tvende andre Skibe, som stode paa
 Stablen, af hvilke Bolterne bleve udtagne og
 Stykke for Stykke nedtagne og paa Cavaleer-
 Jacon indpakket og medførte til Engelland,
 som nyttig til samme Brug, siges intet; thi
 dem kan de indpakke igjen, og bringe tilbage
 med Tillæg af Arbejdsloon, hvilket med alt

Øvrigt ranet Gods vil i Tiden komme paa en speciel Liste.

Man har desværre! tilforn alt for ofte læst og hørt om begaaet Mord, Tyverie, Troeløshed og saadanne flere skjændige Handlinger; men det der er foregaaet ved og i Kjøbenhavn, er af den Natur, at det ikke findes tilforn i Verdens Historie; derom troer jeg mig forvissat og provocerer hver enkelt Mand af de Engelske Ministre til beviislig Modsigelse; nemlig at komme til sin Allierede og nær beslagtede Ven, proclamere venstabelig Tone, uden Krigs-Erklæring beleyre, bombardere, brænde med nye Morder-Nedskaber, og derved tvinge de Beleyrede til en stipuleret Kapitulation, ved hvilken de fik det Forlangte.

Neppe siger jeg findes noget lignende i Historien til denne Troeløshed. Men at man ved Udførelsen heraf uden Grund og Marsag beslittede sig paa, at vise Haan og Foragt mod sine overvundne Venner, ikke at

den sidste Tidskrift for danskernes Bunde

nøves med det de kunde føre bort sig til Nytte, men endog bedærve og spolere alt øbrigt, som de ikke kunde medtage —!!

O gid dette var alt, men Ney, det skulde endog udføres paa den allerømsfjndtligste, choqverende og irriterende Maade, ved at gjøre Skibets Duveltning til en forlystende Transaction og Skuespil i Paahyn af mange tusinde Danske. Man læser, at der fordum vare Folk, som vare besadte af Djævelen, hvilket er maastee vanskeligt nok at forklare; men at disse vare det kan ikke disputeres. Guds synderlige Varetægt var endda over begge Nationer; thi de Engelskes Antal paa Holmen den Dag var ikkun mellem 4 a 5000 Mand, Admiral og General iberegnet, de Danske Tilskuere vare vel tredobbelt saamange. Denne utidige Engelse Forvovenhed maae de vist have grundet derpaa, at danske Mænd ikke kan begaae Froløshed eller Nedbrighed med at bryde Kapitulationer og befale Angreb, ligesom de og maae have vidst, den strænge Disciplin, der haandthæves blandt

Matroserne, samt Lovens mere end almindelige Strænghed mod alle for det Tumultariske, med Dødsstraf, Slaverie for Livstid; end- og Dyleb straffes haardt alt efter Forbrydelsens Beskaffenhed; disse retfærdige og vise Love, og National-Karakteren hos de Danske, kan man næst Forsynet allene tilskrive Noeligheden ved denne Scene. I anden Fald ingen Tvivl om, at enhver Engellmand der paa Stedet var bleven myrdet!

Kanoner kunde ikke bruges uden at skyde deres egne.

Forbittrede Folk vil vist seyre over lige og større Tal med koldt Blod og ond Samvittighed; men Følgernes Ulyselighed kan ikke beregnes.

Hvad Erstatning Danmark tidlig eller sildig skal have, bliver en Ministerial-Sag imellem Hofferne, men det der opvækker Ans-gjerrighed er, hvorledes Hans Majestæt Kongen og Folket i Engelland kan forsones for spildt og udstødt Undersaats og Medborgers Blod ved

denne Expedition, for det skadelige Indryk, samme maae forbolde i Kabinetterne af deres saa Venner, og den undslettelige Plet i deres Kroniker, samt for denne Expeditions og sammes Følgers Dinkostninger.

Den største Lykke for et Rige er Fred, derfor det modsatte største Ulykke. Engelland har næsten altid Krig, følgelig altid ulykkelig.

Det Blod der udgydes mod Sjenden, agtes ikke mere i vore Dage, men at rutte med Blod ved at myrde Venner og vorelviss myrdes af dem, raaber om Hævn, der naaer videre end Memmestet tanker.

Vi vide af Desertørerne, og især ved det de ikke begravede deres Døde dybt nok i Jorden, saa at Regnskylleene blottede dem, at mange Engellske have funden deres Grav her ved dette glorieuse Tog — en betydelig Deel dræbte og sloie i Luften paa Kjøbenhavns Nehd, ligesom og at endeel af deres Saarede og Strandede paa Hjemreisen maae ligge paa Havets Bund. — Monne Lo Tusinde forslaae?

Ventelig vil der blive paastaet, noie Undersøggelse herom i Engelland, som noget der interesserer Nationen. — At de have faaet nogle forløbne Udlændige i deres Sted, er ikke Equivalent for Tabet af en eneste myrdet Engellmand.

Ingen Seemand kan have veiledet Ministrene; var noget uvisere, end at begynde en saadan Expedition i Hest (skjondt Tid nok for os), hvor der udfordres Tid til at lande, brænde og stænde og gjere sig færdig til Afseiling igjen, som de med megen Vigilance naaede til den 22de October, hvorefter Binden soiede nogensledes, saa at der ikkun firandede og drukuede et Partie, og ikke saa mange som formodedes.

Man tænke sig de Drukuedes Tilstand, da de saae deres Overgang fra dette til et andet Liv, at de skulde ende deres Dage, med at oversfore stjaalet Guds, og ikke faae Tid til at fortryde det. Uhyeligt for Enhver, men især for det Engellske Ministerium!

Det kan let hændes, at detagne Danske Skibe kan komme i Fægtning med den siden Rest vi beholdte, eller nye byggende Orlogsfartøier, — hvis sammes Chefer da kunde sige deres Undergivne: at Skibene vare tagne i en saakaldet loslig Krig; saa troer jeg endog, at det kunde forege Modet, men naar de i dets Sted maa betjende, at Skib med Baaben, ere venstabeligen sjaalne fra dem de fegte med, saa maae det dog vel opvække ugunstige Reflexioner.

Hele Europa længes efter at see Enden af denne gjensidige Mordscene. Hans Majestæt Kongen af Engelland og det hele Engelske Folk vlt vist see sig hævnet ved Domsolen for Ministernes svigagtige Foresillinger, der har bevrket Kronens og Nationens Banere, ved alt det Skændige som derved er forvoldet.

Ministrenes Afsættelse er er sandt Entet; thi den maae seige af sig selv, siden neppe noget Cabinet træder i Underhandlinger med saadanne troeløse og med Skændsel bedakkede Karle; man venter derfor snart at høre, at

disse Miniſtre paa Engelſk Wiis ere komne krybende paa Knæerne for deres Demmere, for at anhøre Auke=Poſterne imod ſig, ſamt Paafand i Konformitet med Sagens Veders ſtyggelighed. En retfærdig Dom bør ey paa tvivles. — Forſynet forbyde at nogen enſtede andet. —

Er det tilladt at gjette hvad Dommen ſandſynligen maae blive, ſaa habes Grund til at troe: at Høvedmanden, det er den, der forſt fandt paa og udgrundede dette djævelſke Tog mod Kjøbenhavn, der forlede de øvrige, tilligemed alle dem, der uden Modſigelfer have antaget og været eenige udi, at forelægge Hs. Majeſtæt ſamme til Approbation

„Alle diſſe at hænges til de døe!
„døe! døe!“

De mindre Skyldige, ſom have gjort Indvendiger, men dog ladet ſig forlede og overtale af Pluraliteten.

„Alle diſſe at exporteres til Vo:
„tany=Bay for Livs=Tiid!

Og endeligen at de samtigen skal have deres Boesled forbrudt, der skal bruges til den danske Flaades og øvrige Kaaedes Tilbagebringelse og Erstatning for saavidt tilstrække kan.

Dem der maatte blive demte til Botany-Bay ere lykkelige, thi i Engelland kan de neppe lade sig see uden Beskjæmmelse, ved at see Pøblen pege Fingre paa sig; mindre kan de komme over paa Fastlandet, hvor de dagligen vare exponerede at møde dansk Mand, der i hvad Land det var, hvor Lovene nærmede sig danske Lov, jo gav dem Drefsigens og betalte 10 Rd., som er Muleten for at slaae en gemeen Skarl paa Dret.

En saadan eller lignende usformildet Dem vilde tilfredsstille enhver i Engelland, udslutte de Danstes Forbittrelse, og et nyt Ministerium af retskafne Mænd snart bewirke en almindelig Fred, som hele Jordkloden vil inderlig længes efter, og vi Danste igjen see vores forrige Brødre og Venner, de Engelske, med Glæde i vore Havne.

Denne Lyksalighed skjenke Forsynet Verden i Almindelighed og begge Nationer i Cardeleshed!
